

Mohana van den Kroonenberg
met tekeningen van
Karst-Janneke Rogaar

Peer

De prins op het
zwarte paard

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

Zie je dat huisje daar?
Dat huisje van peperkoek,
midden in het bos...
Dat huisje is van mijn tante.
Van tante Fee. Ken je haar?
Ze loopt helemaal krom, er staat
een enge bezem in haar schuur,
ze heeft een pukkel op haar neus
en haar stem kraakt een beetje.
Maar ze is heel aardig.
Helemaal geen heks of zo,
als je dat soms dacht.
Ik logeer bij haar.
Deze hele zomer.

En ken je hem?

Die daar?

Dat is Peer.

Sommige mensen geloven niet in hem
maar hij bestaat gewoon.

Kijk maar. Hij zwaait.

Al heeft hij geen puntmuts op
maar een petje,

al is zijn baard zwart,

hij is een échte kabouter.

Tante Fee en ik hebben hem gered.

Hij lag onder een struik.

Gewond.

Maar nu is hij beter.

Hij woont in het poppenhuis.

En hij is mijn beste vriend.

‘Goede reis, mannen,’ zegt tante Fee.
‘Komt goed!’ roept Peer.

We gaan er een dagje op uit.
Peer gaat me het kabouterbos laten
zien. Dat had hij me nog beloofd.
In het vorige boek al.

Het kabouterbos moet hier ergens zijn.
Midden in dit mensenbos.
Dat zegt Peer tenminste.
Tante kijkt ons trots na.
Ze vindt ons grote jongens. Ons!
Ik denk: Peer is een kabouter.
Zo groot is hij nou ook weer niet.
Maar ik zeg niks.

